

Vagy kinek a szíve nem indult már meg Jeremiás siralmainak olvasása közben, vagy Ámós síró-dalát olvasva?

Atyámfiai, nyugodtan állíthatjuk, hogy a teremtett mindenség egyik legmegrendítőbb eseménye, amikor sír az Isten. Alig ismerek megrázóbb részt az Ószövetségben a Jeremiás könyvből olvasott szakasznál: "Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könnyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünek meg; mert nagy rontással rontatott meg a szív, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel."

Azért ezen a virágvasárnapon csendesedjék el szívünkben és ajkunkon a hozsánna: helyette csendes és engedelmességre kész szívvel hallgassuk meg alapígénk üzenetét, miért sírt Jézus Krisztus!

A szent város láttán sírt Jézus.

"Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe, a város alapjáig megmozdult, de idegen isten lakozott benne: a farizeusi büszkeség! Ez a farizeusság vallásos és egyenes volt, de mégsem volt más, mint "meszelt sír". /Chambers/ Nem, ó nem a hitetlenek láttán sír Jézus. A második zsoltárból tudjuk, azoknak büszkeségén, kevélységén nevet az Isten. /4. vers/ Az Isten városának, népének farizeusi büszkesége láttán sír. Vajjon, nem sírhat-e rajtunk, a mi virágvasárnapi gyülekezeteinken? Vajjon mi megszabadultunk a farizeusi büszkeségtől? Attól a vallárosságtól, amely mindig olyan, mint a "meszelt sír"? Megvizsgálhatjuk szívünket, életünket - s legyen is bátorságunk ezt megtenni -, alapígénk üzenetének fényében.

Meg kell ismernünk, mi való a békességünkre!

Jeruzsálem nem ismerte meg virágvasárnap sem, hogy a Békesség Fejedelme jön hozzá, s azt a békességet hozza, a-